

Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosep afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via del Ronco 6.

Stane za celo leto 1 K.

Vsebina številke mesca kimavca.

Nj. Svetost papež Pij X. in Nj. Vel. Menelik, Neguš Etiopije.
— Apostolski vikarijat južna Viktorija -Njansa, Bukoba, Msgr.
Hirth, apost. vikar iz družbe belih očetov. — Vsakdanje
opravilo misijonarke ob Širéju. Slika: Msgr. Hirth, apost. vikar
iz družbe belih očetov.

Častilcem sv. Petra Klaverja.

Sv. Peter Klaver. Oljnata slika v obliki 34×46 cm.
Stane 40 vin., s poštino 50 vin.

Sv. Peter Klaver. Barvotisk naše misijonske tiskarne.
Stane 15 v.

Sv. Peter Klaver deli jedila izkrcajočim se črncem.
Barvotisk. Stane 10 v.

Apoteoza sv. Petra Klaverja, po sliki, katero poseduje
družba. Besedilo fran-
cosko. Velika 8^a. Stane 3 v.

Fotografije sv. Petra Klaverja, po oljnati sliki, ki se
nahaja v domači ka-
peli družbe sv. Petra Klaverja v Rimu. Stane 50 v, s
poštino 55 v.

Svetinjice sv. Petra Klaverja po 5 v, tucat po 45 v,
sto komadov stane 3 K

Vse navedene stvari se dobé pri
družbi sv. Petra Klaverja v Trstu,
via del Ronco 6.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev, prosi za nje in za naše podjelje!

Odmev iz Afrike

Elagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via del Ronco 6.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo za žive in mrtve ude.

Nj. Svetost papež Pij X. in Nj. Vel. Menelik, Neguš Etiopije.

Meseca malega srpana lanskega leta se je posrečilo preč. škofu Jarosseau (izgovori: Jarosó), apostolskemu vikarju galaških dežel (Gallas), da je po mnogem prizadevanju po svojem zastopniku v Rimu, preč. o. Joahimu iz Receguillasa (reci: Resgijjá), izposloval pri Vatikanu, da so Nj. Svetost papež Pij X. pisali Nj. Veličanstvu cesarju Meneliku lastnoročno pismo, v katerem se potegujejo za katoličane, živeče v njegovem cesarstvu, ki so pa morali nekaj let sem trpeti nemalo krutega preganjanja. In o tem papeževem poslaniškem pismu, njegovem sprejemu pri Meneliku, pa o načinu, kako je Menelik nanj odgovoril sv. Očetu, priobčuje škof Jarosseau naši glavni voditeljici, gospoj grofici Ledóchowski v Rimu, z dne 21. svečana letošnjega leta iz Harara sledeče, res prav zanimive podatke.

»Nedvomno je isti dobri angel, ki je nekdam sv. Petra rešil iz ječe v Jeruzalemu,« tako piše škof Jarosseau, »spremljal tudi to poslanico sv. Očeta, da je prepotovala morje ter srečno dospela dne 7. vel. srpana v Harar v moje roke, in sicer, ko smo ravno prvokrat obhajali god naših častitih mučencev Agatangela in Kasijana. Vaši bralci, milostljiva gospa grofica, menim, bodo gotovo srčno veseli, če zvedo to ganljivo, v lepi laščini sestavljeno pismo našega sv. Očeta Pija X.

Mogočnemu Meneliku, kralju kraljev etiopskih.

Pij X., papež.

Mogočni Neguš, kralj kraljev! Naš prednik blagega spomina je imel vsled nekega, jako pomembnega povoda priliko, da je potrkal na Vaše velikodušno srce. In Vaše Veličanstvo je, trudeč se, Svoja čuvstva storiti vredna usmiljenja Zveličarjevega, takrat pokazalo, da so Vašemu ušesu glasi miru in sočutja prijetni in ljubi.

Ker se pa danes ponavljajo iste okoliščine, Me priganja nad vse skrbetne srce, da Vašemu Veličanstvu iskreno priporočim katoličane, ki prebivajo v Vašem obsežnem cesarstvu. Kajpada ni dvoma, da so kot podaniki podložni najvišji oblasti Vašega cesarskega žezla, a z ozirom na verò jih smatramo Mi za svoje sinove. — Če stvar presodimo iz tega stališča, smo res srečni, ko čutimo lahko potrebo, da naj delimo z Vašim Veličanstvom skrb za njihov blagor.

Toda ravno vsled te Našemu očetovskemu značaju lastne skrbi Vam, mogočni cesar, ne moremo prikriti bolesti, ki Nam prebada dušo ob poročilu, da po nekaterih delih mnogoštevilnih pokrajin, ki venčajo Vaše velikansko cesarstvo, katoličane zapirajo v temnice ter jim ropajo blago in posest, samo zaradi njihovega veroizpovedanja. — Recimo, kar Bog obvaruj, da bi bili zakrivali kakršnosizekoli zločinstvo ali se morda protivili državnim postavam, bodi Vaše Veličanstvo prepričano, da bi Mi nikoli ne izpregovorili besede za njih prostost; toda ni li vsepovsod javno znano, da v bridkih urah etiopske očetnjave prestol Vaših pradedov ni imel zvestejših in pogumnejših junakov brambovcev ko katoličane, na pr. hararske! — In če sploh Vaše Veličanstvo iz hvalevredne dobrohotnosti pa srčne čuvstvenosti daje drugim podanikom na prosto, da se smejo oklepati tiste vere, v kateri menijo, da slušajo glas božji, zakaj bi pa ravno katoliškim Svojim podložnikom ne priznavalo enakih pravic in svoboščin?

A bodi si že kakorkoli, kar Nas zadeva, smo trdno prepričani, da mogočni Menelik ni veleval nikakih sovražnosti naravnost proti katoličanom, in to prepričanje Nam je postalo tako gotovo, da se brez vsakega obotavljanja obračamo do Vašega Veličanstva, naj odstrani vse krivice in kaznivredna nasprotstva, ki jih prizadevajo Vašim katoliškim podanikom gotovi ljudje ter tako zlorabijo Vaše dobrohotne namene; kajti tako ravnanje zelo osenčuje svetlost njih plemenitega vladarja.

Ze naprej gledamo, kako bo to dejanje pravičnosti in milosrčnosti, ki ga s tem izprosimo od Vašega Veličanstva, ki se pa že itak vjema s plemenitostjo Vašega značaja, kako bo, pravimo, to dejanje povzdignilo Vaš ugled pri vseh narodih; in od Boga usmiljenja bote, mogočni cesar, prejeli tisto plačilo, ki Vam ga Mi želimo iz globočine Naše odkritosrčne, dobrohotne prijaznosti.

V Rimu, iz Vatikana, dne 18. mal. srpana, v tretjem letu Našega papeževanja.

Pij X., papež.

To je vsebina lepega pisma, ki je moralo napraviti na srce Neguševu najugodnejši vtis.

Brž ko sem dobil papeževo pisanje v roke, sem se natančno po danih naročilih požuril, da je takoj po zanesljivem brzotoku pošljem v Addis Abbeba, kjer je dne 18. vel. srpana dospelo v roke preč. o. Bazilija, ravnoisti dan, ko je obhajal cesar Menelik svoj 63. rojstni dan.

Dva dni pozneje, 20. vel. srpana, se je vršila slovesna vročitev papeževnega pisma Nj. Veličanstvu, ki nosi naslov »kralja kraljev.«

Preč. o. Bazilij mi je poslal o načinu sprejema, ki se mu je dovolil za to izročitev, z dne 21. vel. srpana sledeče poročilo:

»Vaša škofovska Milost! Dozdaj se je ta velevažna zadeva po posredovanju res požrtvovalnega in zelo prijaznega Nagad-Rasa prav dobro iztekla. Včeraj so me že pred štirimi poklicali v Guebbi (Negušev palačo); sprejem sam se je pa vršil točno ob šestih zvečer. Navzoči so bili: Ras Gauxa, Mechacha Worqui, Nagad Ras in naš Abba Ivan kot tolmač.

Cesar me je sprejel z navadnim mu prijaznim smehljajem, čegar vtis je blažilo še jako blagohotno oko. Poda mi svojo roko, in ko stisne tudi mojo, vpraša: »Odkod je pa to pismo, ki mi ga prinašate?« — »Iz Rima, Veličanstvo; to je pismo našega sv. Očeta papeža.« — »A, res? kaka sreča! Pa saj menda pismo, ki prihaja od Nj. Svetosti, nima za Vas nikakih skrivnosti? Res, ta ljubeznjiva prijaznost in pozornost papeževa mi napravlja veliko veselje, to si štejem v resnici v najvišjo čast. Mi vsi ljubimo papeža, ga spoštujemo, in kot oče vseh kristjanov je tudi naš oče. Gotovo je vsega obžalovanja vredno, da so ga Italijani oropali njegovih dežel ter mu s silo vzeli njegovo dedščino. Mi to zelo, zelo obžalujemo.« Po teh besedah vzame Neguš pismo iz mojih rok ter se globoko prikloni rekoč: »Amen, Amen, Amen!«

Jaz pa porabim hitro ta trenutek ter opomnim Nj. Veličanstvo, da mu Nj. Svetost dajo s tem dokaz posebnega zaupanja in spoštovanja, ker mu vele izročiti poslanico naravnost, brez posredovanja kakega tujega zastopnika, pa da je iz tega tudi razvidno, da politika nima zraven prav nič opraviti.

Cesar je bil vidno vzradoščen po teh besedah ter takoj pripomnil: »Jaz vem, da Vi niste politiki, da puščate taka vprašanja v stran; to me veseli. Tudi priznavam Vaše dobro mišljenje in nesebično požrtvovalnost, ki jo izkazuje Moji osebi in Mojemu cesarstvu. Nedvomno ste Moji prijatelji.«

»Misijon nam je zelo prijazen«, pristavi tu Dedjazmatche Mechacha, »mi smo mu prav hvaležni za usluge, ki nam jih izkazuje.«

Nato izročim Nj. Veličanstvu tudi pismo Vaše škofovske Milosti v amarskem jeziku. Cesar je odpre, prebere vpričo nas in vsklikne: »Tudi to pismo me zelo veseli!«

Dedjazmatche Mechacha pa porabi te besede vladarjeve, da pripomni: »Abba Andreas melkam sô natcho, jaz mu morem izreči le hvaležno priznanje za izdatno pomoč v zadevi glede Jeruzalema.«

Črez kakih 20 minut se poslovim od Nj. Veličanstva, ki mi zopet prav prisrčno stisne roko z besedami: »Amen, Amen, Amen, za pismo Nj. Svetosti.« Potem mi da pismo, ki je bilo spisano v italijanščini, nazaj, da ga prevedem v francoščino in amarščino.«

Toliko iz poročila o. Bazilija.

Par dni pozneje je dobil cesar prevoda, in iz amarskega je potem izvedel besede sv. Očeta. Sicer je Neguša kaj neprijetno dirnilo, da se v pismu omenja preganjanje katoličanov, a čast in samozavest, da se sv. Oče sklicujejo na njegovo pravičnost in milosrčnost, mu je pa vendarle tudi segla globoko v dušo, in posledica je bila, da je pomalem ugasnil ogenj preganjanja, ki je dotlej še ljuto divjal po nekaterih krajih cesarstva.

S čudovito opreznostjo in spretnostjo je dosegel preč. oče Bazilij, katerega so podpirali s svojim pokroviteljstvom tudi nekateri vplivnejši možje na dvoru, pri cesarju lepe vspehe. Ta sicer niti za trenutek ni dvomil, da bo treba dati sv. Očetu primeren odgovor, vendar je čakal nekaj časa, da se tisto malo nasprotja, ki se je pojavilo, polagoma poleže; slednjič, dne 12. listopada lanskega leta, je pa vendarle velj sestaviti uradno pismo sv. Očetu v odgovor.

Da bi pa vrhutega podal sv. Očetu še znak visokega spoštovanja in srčne udanosti, ki ju goji do Njihove osebe, je sklenil Neguš, da podeli sv. Očetu veliki križ reda »etiopske zvezde« s trakom, to je najvišje odlikovanje v cesarstvu.

(Konec sledi).

Apostolski vikarijat južni Viktorija-Njansa.

Družba belih očetov.

Krepkejšega bodrila k nadaljnemu sodelovanju in lepšega dokaza srčne hvaležnosti našim blagim dobrotnikom pa bravcem »Odmeva« ne moremo podati, ko da jim priobčimo pismo, ki ga je poslal gospej glavni voditeljici naše družbe ondotni apostolski vikar, mil. škof Hirth.

Bukoba, dne 2. kimavca 1906.

Komaj bo menda 2 meseca, kar sem doma, pa že zopet nameravam nastopiti svoje pastirsko potovanje, ki bo trajalo blizu eno leto. Večina naselbin je še mladih, potrebujejo torej pomoči in tolažbe. Tu Vam podajem nekoliko vesti o na-

predku naših del, za katerega se imamo razun Bogu zahvaliti pred vsem darežljivosti naših dobrotnikov. Ko se je leta 1896. ločil vikarijat južni Njansa od Ugande, je imel 250 kristjanov v dveh naselbinah. Danes pa imamo 14 osrednjih postaj s tremi ali štirimi misijonarji, ki oskrbujejo po več manjših postaj. Misijon šteje dalje 192 katehistov in blizu 300 katehistovskih pomagačev. Krščencev

**Msgr. Hirth, apostolski vikar
v južni Viktoriji-Njansi.**

je 6523, katehumenov pa, ki so že prestali leto preskušnje, cenimo lahko kakih 11558. Izmed 2685 krstov, ki smo jih podelili tekom leta, je skoro tisoč slovesnih, podeljenih odraslim izpreobrnencem. Lepo število sv. obhajil, ki so se podelila v tem letu, kaže, da naši kristjani zajemajo iz pravega vira vero in moč. Bolnikov se je oglasilo v naših bolnicah 106060, 401 otrok je razdeljenih po 18 sirotišnicah, večinoma so sami odkupljenci. Nakupili smo jih letos 54. Prihodnost nam obeča sicer počasen, pa gotov napredek.

Edino po šolah pojema število učencev. So pač sredstva za gmotno podporo žalibog prepičla. Isto opazujemo z bridkostjo v zavodih za krščanski nauk. Svetih krstov bi bilo dosti več, ko bi nam bilo mogoče, revne domačine primerno odškodovati za res mnogo časa, ki ga morajo žrtvovati, da prihajajo vsak dan k pouku. H koncu teh števil pa že zopet trkam na srca naših dobrotnikov. Njihova darežljivost mora biti res enaka Previdnosti božji, to se pravi, da mora biti neizcrpljiva. Saj se da naša narava tako lahko nagniti k dobremu; da bi le tudi jaz vkljub hudim potrebam in stiskam ohranil v svojih prošnjah modro pravo mero!

Kar mi je pa v vikarijatu južnega Njanse najbolj pri srcu, je ustanovitev lastnega semenišča. Ta misijonski okraj šteje blizu dva in pol milijona paganskih prebivalcev, med katerimi se pa kaže precej mohamedanskega in protestantskega vpliva. Temu vplivu nasproti bi bilo treba duhovnikov, a teh ni mogoče drugače dobiti, ko da se ustanovi posebno lastno in samostojno semenišče. Šestdeset učencev se je že prijavilo za vstop. Začasno smo jih sprejeli v siromašne, z ločjem in slamo pokrite kočice; seveda je učenje v takih razmerah malo uspešno, kakor tudi vsaka vzgoja sploh zelo pomanjkljiva. O da bi nam predobri Bog poslal rešiteljev iz te stiske!

Pa še eno drugo željo imam, namreč glede katehistov. Tudi za njihovo izobrazbo je treba precej časa in pa, da jih ločimo od paganske okolice. A kako poravnati stroške za učitelje, za hrano, obleko in stanovanje?

Vrhtega je celo veliko pogorje brez cerkev. Kdo bo torej zameril ubogemu misijonarju, če si želi dostojnega prebivališča za svojega Gospoda in Boga, od katerega je ves blagoslov in prospeh te cvetoče misijonske postaje? V nabavo potrebnega stavbenega gradiva bi morali zopet naši blagi dobrotniki priskočiti na pomoč. V Issavi se je že začelo z zidanjem cerkve, ki bo dosti prostorna, morda za kakih 2000 oseb. Nasprotno ima pa »St. Maria du Rion« s 700 krščenci siromašno utico za kapelico, in »Kraljica vseh svetnikov« v Kissako (o. Ponyet) za svojih 500 duš samo neko kolnico. V podobnih razmerah žive na postajah »Marijnega vnebovzetja« in »Naše ljube Gospe vedne pomoči« južno od Riona. Z božjo milostjo in pomočjo bodo šteli ti kraji v kratkem času več tisoč kristjanov.

Lahko bi Vam, milostljiva gospa, povedal še marsikaj tolažljivega o delovanju belih sester. A naj imajo to veselje, da Vam same o tem poročajo! Kako srečne in hvaležne so radi Vaših darov! Končno, milostljiva gospa, blagoslavljam še enkrat roko, ki deli tako obilno.

Za vse, kar krasi naše altarje, kar razveseljuje oko in budi ter goji pobožnost naših kristjanov, za vse to se imamo zahvaliti Klaverjevi družbi. Naj da Gospod temu delu rast, naj ga razširja, da se reši še več duš; naj pa sprejme milostno tudi prošnje, ki puhte proti nebesom za velikodušne darovalce iz daljnih pokrajin!

Vsakdanje opravilo misijonarke ob Širéju (Shiré).

»**M**oje življenje,« tako piše sestra Karolina, »teka svoja navadna pota. Vsak teden obiščem po trikrat sosedne vasi, za vodnika imam sv. Jožefa in ljubega angela varuha. Tako sem prišla dne 16. malega travna prvikrat v vas Bouka, ki leži na vzvišenem kraju s krasnim razgledom. Čeprav ne obsega več ko 10 kočic, se kaže v njej vendar neka razkošnost, kajti ob mojem prihodu so mi ponudili celo udoben stol!

Takoj so se zbrali odrasli in otroci okoli mojega stola ter me motrili od pete do glave. Jaz jih obgovarjam, povprašujem po njihovih bolnikih ter stopim v vsako utico, da jih poiščem; kajti pri prvem snidenju so mi jih kaj radi zakrivali. Tako sem našla v neki osamljeni hišici mladega jetičnika. Brez pomoči, od svojcev zapuščen, je ležal revež na siromašnem ležišču, pričakujoč žalostnega konca. »Moj mladi prijatelj! tu si tako brez vse pomoči; vzamem te seboj na našo misijonsko postajo. Tu se ti bo podalo marsikako dobro sredstvo, da se ti trpljenje olajša.« Ubogi bolnik se uda in gre na postajo. »Sestra«, me je tu prosil, »strezite mi urno, da morem kmalu zopet domu.« Mi pa seveda nismo hoteli rešiti le njegovega življenja, ampak velikobolj njegovo dušo. Naš vlč. misijonar mu je torej prigovarjal na vso moč, naj ostane nekoliko dni v misijonu. Spravili smo ga v malo utico. In skrbna postrežba mu je tako ugajala, da ni nič več želel nazaj v domačo vas. Zdaj se je začel verski pouk. Ker je znal čitati, je dobil katekizem, in tako so se mu vzbudile želje, Boga vedno bolj spoznavati in ljubiti. Vedno ljubše in dražje mu je bilo prebivanje pri nas, tako da bi ne bil niti hotel več iti v svojo rojstno vas, kjer ne poznajo Boga. Mlad pagan je bil v najboljšem razpoloženju, da prejme sv. krst, in ker se je njegova bolezen navzlic dobri postrežbi vidno hujšala, se niso naši predstojniki nič več obotavljali in mu ga podelili. Jožef mu je ime, in jaz sem srečna botra tega novega brata v Kristusu.

Po svetem obredu je bil krščenec ves srečen in vesel. Glasno je hvalil Boga za toliko dobroto. Dobil je novo obleko, in da bi njegovi sreči prav nič ne manjkalo, lep rožnivenec in mal križec. Na binkoštno nedeljo potem ga je došla milost sv. obhajila. Naša cerkvena je bila kolikor mogoče okrašena. Pri slovesnem sv. opravilu so peli katehumeni.

Sploh smo hoteli dati vsej tej slovesnosti znake posebne vzvišenosti, da bi se neizbrisljivo vtisnila srcem vseh, ki so bili navzoči. Čuvstva, ki so se jim tu vzbudila, naj bi ostala trajna v njih srcu. Kakor povsod, družila se je tudi tu bolest s srečo. Jožef je zvedel popoldne smrt svojega brata. Bridko

se je razjokal radi smrti tega bratca, ki je živel še v paganstvu in tako ni bil deležen gledanja božjega. Glede stanja Jožefovega smo slutili najhujše. Bližala se mu je smrt. Sorodniki so prišli po njega na misijonsko postajo, da bi umrl v svoji kočici v sredi svojih dragih. Bolnik bi bil pa tako rad ostal pri nas. Radi ljubega miru je moral opraviti še to žrtev. Če bi bili namreč sorodnike zavrnil in jim prošnjo odrekli, bi bilo to lahko postalo za misijon nevarno. Pa predno se je ločil, je prejel še sv. zakramente za umirajoče; potem mu obljubim jaz, da ga še obiščem. Ko pridem torej čez 3 dni k njemu, je bil že v zadnjih vzdihljajih. Prosil je, da bi smel z menoj moliti; ostala sem pri njem eno uro, pa me še vedno ni pustil iti, češ, da ga moram zopet seboj vzeti. Rečem mu, naj se uda v voljo svojega očeta, ter mu priporočim celi misijon v molitev. Saj sem videla, da so bile štete ure njegovega življenja. Kmalu potem nas je obvestil oče o njegovi smrti. Zeleli so, naj bi se truplo spravilo v misijon. Jaz grem torej brž v vas, da oskrbim vse potrebno. Nato se je začel sprevod: spredaj so nesli v navadni nosilnici mene; nato mrliča, za njim je pa sledila množica možkih in ženskih, ki so vpili in tarnali po šegi in običaju svojega kraja. Ko smo prišli do postaje, jih poprosim, naj nekoliko ponehajo z žalovanjem. Oder so napravili ubogemu Jožefu v utici, kjer je ležal bolan. Pri obilni udeležbi zbraneega ljudstva smo ga popoldne pokopali. Moj ljubi varovanec počiva torej do sodnjega dne pod križem v senci banane poleg naše ljube sestre Karite in male Marije Terezije.

Marija, kraljica vseh src, patrona in varuhinja našega misijona, in sv. Jožef, varuh dežele Ngouloudi, usmilita se ubogih zapuščenih zamorcev in s pomočjo misijonarjev jih privedita mnogo, prav mnogo h večnemu Zveličarju!»

Z dobrim očesom daj, kar premore tvoja roka; zakaj Gospod je vračevalec in ti bo sedmero povrnil. (Sir. 35. 12. 13.)

~~XXXXXXXXXX~~ Popolni odpustki ~~XXXXXXXXXX~~

ki jih lahko dobijo udje družbe sv. Petra Klaverja meseca kimavca.

Dne 9. septembra, na praznik sv. Petra Klaverja, variha naše družbe.

Dne 21. septembra, na praznik sv. apostola Matevža.

Dne 24. septembra, na praznik Marije milostne za odrešenje jetnikov.

Pogoji: Vreden sprejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. Očeta za razširjanje sv. vere.

Nepopolen odpustek:

300 dni vsakokrat, kadar se ud udeleži s skesanim srcem tridnevnice pred praznikom sv. Petra Klaverja (9. septembra).

Ponatis Slankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Odgovoren urednik: Anton Slamič.

Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

DAROVI.

Od 1. do 31. rožnika 1907.

Za afriške misijone: Viktorija Poljšak 2 K, po Katarini Rižnar 60 v, Antonija Koprivec 11 K 10 v, Marija Markolin 20 K, po Rozaliji Miklavčič 1 K 82 v, preč. gospod župnik Škorjanc nabral na G. 15 K, J. Klemenčič 60 v, I. Fras 1 K, po preč. franciskanu P. Rešeta od neimenovane osebe 20 K, Elizabetinski samostan v C. 3 K, T. Pepelnik 2 K, Neža Jakl 20 K, po Jan. Bastianuč od T. Simčič 1 K, Pavl Dolinšek 10 K, po Rozaliji Miklavčič od neimenovane osebe 1 K, Fr. Zore nabrala 4 K, po preč. g. župniku Bartol: od dveh sester Pavlič 1 K, neimenovan v Ljubljani 24 v.

Za sv. maše: Po preč. gospodu Tull 6 K, Kat. Kržišnik 6 K 20 v. Marija Poženel 2 K.

Za stradajoče v Afriki: Marija Poženel 1 K.

Za odkup sužnjev in poganških otrok: Po preč. franciskanu P. Rešeta: neimenovana oseba v Ljubljani za eno zamorsko deklico, ki se ji naj pri sv. krstu da ime Marija, 20 K. Po preč. g. župniku in duh. svetniku B. Bartol od neke žene iz Cerklja 20 K, in Neže Bartol 4 K za eno zamorsko deklico da se krsti na ime Marija. Marija Hubjan za eno zamorsko deklico, da se krsti na ime Marija Hubjan, 20 K.

Za vzdrževanje katehista preč. g. župnik v pok. in duh. svetnik B. Bartol 12 K.

Za kruh sv. Antona v Afriki: Angela Rogl za dobljeno milost, 10 K, preč. gospod Karol Cigon 10 K, Eliza Rakovicek 3 K, po Francu Kupčič H. S. 4 K, ena pridna dobrotnica 2 K, po Kat Rižnar 3 K, T. Kastelic za dobljeno milost 5 K, po P. Trebec 1 K 60 v, Anton Puščenjak 1 K, Ana Sedej 5 K, po preč. g. Tull: M. Butiner za dobljeno milost 10 K, Lucija Butigar za dobljeno milost 5 K, po Janezu Žnidaršič 9 K 50 v, po M. Brenčič: M. Zaveljeina 30 v, Franciška Rant 2 K 24 v, Ivana Pavlovič nabrala 7 K 20 v, po Ivani Barl: neimenovana oseba 10 K, Marija Poženel 1 K, Martin Kot 6 K 40 v. Neimenovana oseba v Ljubljani 10 K, Marija Zlapotnik 1 K.

Za vinar sv. Petra Klaverja: Janez Žnidaršič 9 K 50 v, Ivana Pavlovič 2 K 50 v, M. Brenčič 4 K 5 v, Meta Vidmer 25 K 80 v, Franciška Končan 7 K, Marija Beve 20 K 15 v, Ivana Barl 17 K 21 v, Helena Tomažič 8 K.

Za bele očete: za obleko zamorcev v postaji Marija na Jezzeru v Urundi: Lucija Čadež 100 K, za uboge otroke: po M. Skwarze 2 kroni.

Za jezuite v Boroma: Za sv. maše: A. Robatsch, Ap. Robatsch, Jak. Skwarze 6 K.

Za Palotince: Za streho cerkve brezmadežnega Spočetja v Ikasu: Angela Rogl 5 K.

Za družbo sv. Petra Klaverja: Prispevki podpornikov: preč. g. župnik Nagl 3 K, Ignac Lapanja 2 K, Katarina Lapanja 2 K, Marija Rozman 2 K, Janez Bestianuč 2 K, preč. gospod Ivan Langerholz 2 K, Ursula Souan 2 K, Mihael Zarnik 2 K.

Skupna svota 537 K or v.

Pozor!

Cenjene čitatelje opozarjamo, da podružnica Klaverjeve družbe v Trstu od 24. avgusta naprej ne bo več stolovala via Fontanone 4, ampak
via del Ronco 6.

Častilci sv. Petra Klaverja

posebno manj premožni,

pristopite vsi

k „vinarju sv. Petra Klaverja za Afriko“.

Ne milijoni bogatinov, temveč vinarji revežev
vzdržujejo misijone.

Mesečni prispevek : 5 vinarjev.

Vsak ud dobi lepo podobico in blagoslovljeno svetinjico sv. Petra Klaverja.

Kdor pridobi 20 udov, nabira mesečne prispevke in jih pošilja družbi sv. Petra Klaverja, je imenovan (a) za

== nabiralca (nabiralko). ==

Nabiralci morejo dobiti vse odpustke, podeljene družbi sv. Petra Klaverja. Udje sploh so deležni svetih maš, oziroma sv. obhajil in molitev po tej družbi podpiranih misijonarjev, misijonskih sester, kakor tudi pokristjanjenih zamorcev.

Natančneje se poizve v posebnih pravilih, ki se dobivajo od **družbe sv. Petra Klaverja, Trst**, Via del Ronco 6. in **Ljubljana**, Frančiškanske ul. 8.